

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἡ ἐνκαίρια τῆς ἑκατοστῆς ἐπετείου ἀπὸ τῆς γενήσεως τοῦ Βέρδη θὰ γίνῃ ἐν Μιλάνῳ τῇ 1913 διεθνὴς ἐκθεσις τοῦ θεάτρου. Θὰ διαιεσθῇ αὕτη εἰς τέσσαρα τμήματα. Τὸ α' θὰ περιλάβῃ τὴν κατασκευὴν καὶ διακόσμησιν τῶν θεάτρων, τὴν σκηνοθεσίαν, τὰ ἐνδύματα, τὴν ἐπιπλοὴν κλπ. Ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ, τῇ μεσαιωνικῇ καὶ τοῖς νεωτέροις χρόνοις. Τὸ β' θὰ παρουσιάσῃ συλλογὴν τῶν δοκιμῶν τῆς ἀρχαίας μουσικῆς γραφῆς, μουσικὰ ὄργανα παλαιὰ καὶ νεώτερα, τὰς μεθόδους τῆς χαρακτικῆς τῶν μουσικῶν σημείων καὶ ἐν γένει τὴν ἐξέλιξιν τῆς μουσικῆς. Τὸ γ' θὰ ἀφιερωθῇ εἰς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ ἀγγραφικὰ δικαιώματα, τὴν νομοθεσίαν τοῦ θεάτρου, τὰς σχέσεις τῶν ἡθοποιῶν μεταξὺ ἀλλήλων καὶ πρὸς τοὺς διασάρχας, τὰ ζητήματα τῆς προσλήψεως τῶν εἰς τοὺς θιάσους, τὴν διακακόνισιν τῶν ποσοστῶν καὶ τὰς ἀποχωρήσεις αὐτῶν. Εἰδικὸν τμήμα θὰ προσαρτηθῇ εἰς τὰ τρία πρῶτα τοιαῦτα, σκοποῦν τὴν διευκλύνειν τῆς μελέτης, τῆς ἀναφερομένης εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν καὶ τὸ δημῶδες ὄμα.

Τὸ Μουσεῖον τῶν μουσικῶν ὀργάνων τοῦ Ὁδείου τῶν Βρυξελλῶν ἀπέκτησε σπουδαιότατὴν συλλογὴν τρισηλίων περίπου ὀργάνων, κατεσκευασμένων ἐν ταῖς ἀρχαίαις βελγικαῖς ἐπαρχίαις. Χάρης δὲ εἰς γενναίαν δωρεάν τοῦ κ. L. Cavenens τὸ αὐτὸ Μουσεῖον κατέχει 437 ὄργανα διαφόρων ἐποχῶν, ἀναπαριστῶντα ὅλους τοὺς κλάδους τῆς κατασκευῆς μουσικῶν ὀργάνων, κλειδοκυμβάκων καὶ ἰδίως ὀργάνων (orgues), ἐγγόρδου ὀργανοποιίας, τῆς κατασκευῆς ἐμπνευστῶν ὀργάνων, τυμπάνων καὶ κωδωνῶν. Τὸ πλουσιώτερον τμήμα εἶνε τῆς συλλογῆς τῶν βιολίων, τῶν βαθυτόνων αλλο καὶ τῶν μεγάλων βαρβιτών.

Μία μικρὰ, ἀλλὰ χαριτωμένη πόλις τοῦ Βελγίου ἡ Huy θ' ἀποκτήσῃ προσεχῶς τὸ «Οἶκημα τῆς Καλλιτεχνίας» τῆς, τὸ ὁποῖον θὰ ἐγκατασταθῇ τὴν προσεχῇ ἂνοιξιν κατὰ τὴν 10ην ἐπέτειον τῆς ἰδρύσεως τοῦ καλλιτεχνικοῦ «Cercle» καὶ τῆς ὁμωνύμου ἑβδομαδιαίας ἐφημερίδος, ἣν ἐνδίδει ἡ καλλιτεχνικὴ ἐταιρεία τῆς πόλεως.

Τὸ τμήμα τῆς Καλλιτεχνίας τοῦ Δήμου τῶν Βρυξελλῶν ἀπεφάσισεν ὅπως ἐν τῇ μέλλοντι ἐπιφορτισθῇ εἰδικὸς τεχνίτης νὰ ἐπιμελῇται καὶ νὰ διατηρῇ καθαρῶς τοὺς ἀνδριάντας, τὰ μαρμάρια καὶ ὀρειχάλκινα μνημεῖα, τὰ κοσμοῦντα τὰς δημοσίας ὁδοὺς.

Εἰς σκοτεινὴν γωνίαν ναοῦ τινὸς τοῦ Τολέδου ἀνεκαλύφθη πῖναξ μεγίστης ἀξίας, ἀποδιδόμενος εἰς τὸν Λορέντιον Θεοτοκόπουλον. Ὁ πῖναξ παριστᾷ ἐν φυνικῷ μεγέθει ἄνδρα εὐγενῆ προσευχόμενον πρὸ τῆς Θεοτόκου, περιτοιχιζομένης ὑπὸ ἀγγέλων.

Τὸ ἀρχαιολογικὸν τῆς Διέξης Ἰνστιτούτον θὰ διοργανώσῃ κατὰ τὸ 1909 ἐκθεσιν τῶν ἔργων τοῦ γλύπτου Ἰωάννου Delcoun, περὶ οὗ ἐγγράφημεν εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον.

Τὸ ἀνὰ πενταετίαν ἀπονυμώμενον βραβεῖον τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας ἀπενεμήθη ἐφέτος εἰς τὸν κ. Φερδινάνδον Séverin, καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γάνδης διὰ τὴν ποιητικὴν συλλογὴν αὐτοῦ : «Εὐτυχὴς μόνωσις».

Αἰτήσιν τῆς ἐπὶ τῶν Μνημείων Ἐπιτροπῆς ἡ Βελγικὴ κυβέρνησις ἀπεφάσισεν ὅπως ἐν τῇ μέλλοντι πᾶν διάγραμμα διακοσμήσεως καλλιτεχνικῆς τῶν ἐκκλησιῶν υποβάλληται εἰς τὰς ἀρμοδίους ἀρχὰς καὶ ἐποπτεύηται ἰδιαιτέρως ἡ ἐκτέλεσις ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῶν Μνημείων Ἐπιτροπῆς.

Εἰς πρόσφατον δημοσίαν πώλησιν ἐν Βερολίῳ ἐπωλήθη πῖναξ τοῦ Ραγὰίου παριστῶν τὴν Θεοτόκον μετὰ τοῦ Ἰησοῦ παιδίου, ἀντὶ 250 χιλ. μάρκων ὑπὸ τινος Ἀγγλου. Ὁ πῖναξ οὗτος ἀνήκεν εἰς τὴν στοάν τοῦ καρδινάλιου Fesch, θείου τοῦ Ναπολέοντος Α'.

Εἰς τὴν ἐν Βερολίῳ διοργανωθείσαν Βελγικὴν Καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν ἐπωλήθησαν οἱ πῖνακες : «Ἡ εἰσοδος εἰς τὸ μεταλλεῖον» τοῦ Κωνσ. Meunier, «Διὰ τὰς στολίσας τὸν ναόν» τοῦ Léon Frédéric, ὁ «Τάφος τοῦ Ἰησοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ» τοῦ Gambier, τὰ «Λευκά ῥόδα» τοῦ H. Thomas, τὸ «Ρυάκιον» τοῦ R. Wylsman, «Ἀφιέρωμα εἰς τὸν Βετόβεν» τοῦ V. Rousseau καὶ ἄλλα.

Ἡ ἐτήσια ἐκθεσις τῶν Βέλγων Ὑδατογράφων ἦρξε τὰς πύλας τῆς ἐν τῇ Νεωτέρῳ Μουσείῳ τῶν Βρυξελλῶν.

Οἱ καλλιτέχναι ἀπατεῶνες δὲν ἠρκέσθησαν εἰς τὴν ἀναπαραγωγὴν ἔργων ἐκλειψάντων ζωγράφων, ἀλλὰ ἐπεξέτειναν τὴν τέχνην των καὶ ἐπὶ τῶν ἔργων τῶν ζώντων, ὥς τοῦτο ἐσχάτως συνέβη δι' ἓνα πῖνακα τοῦ Claude Monet. Πλούσιος συλλογὴς ἐδρόκετο εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς ἀγορὰν ἔργων τιτλοφορουμένου «Ea rue de l'Abreuvoir, à Montmartre» καὶ φέροντος τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐν λόγῳ ζωγράφου. Ὁ ἀγοραστής ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν γνώμην εἰδημόνων φίλων των καὶ τοῦ πραγματογνώμονος Durand-Ruel. Οὗτος φωτογραφήσας τὸ ἔργον, ἀπέστειλε τὴν φωτογραφίαν εἰς τὸν ἐν Βενετίᾳ ἤδη μένοντα καλλιτέχνην, ὅστις πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τοῦ ἀγοραστοῦ ἐδήλωσεν ὅτι τὸ ἔργον δὲν ἦτο ἰδικόν του, ἀλλ' ἡ ὑπογραφή του ἦτο τελειοτάτη.

Τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας ἐγνωσθῇ, ὅτι ὁ πῖναξ οὗτος ἠγορεύθη τὸ πρῶτον εἰς μίαν δημοπρασίαν ἐν Λονδίῳ. Ἦδη ἀναζητεῖται ὁ πρῶτος πωλήσας αὐτήν. Καὶ πολλοὶ ἄλλοι πῖνακες ἀκριβώτατα πληρωθέντες ἀπεδείχθησαν ψευδεῖς.

Εἰς τὰ Ἀρχεῖα τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Χριστιανίας ἀνευρέθη ὑπὸ τοῦ κ. Asbjørn Isaksen μία ἐπιστολὴ τοῦ Ἑρρίκου Ἰψεν, δι' ἧς ὁ μέγας δραματικὸς συγγραφεὺς ἐξήτει νὰ διορισθῇ καθηγητῆς τῆς Νορβηγικῆς φιλολογίας, δι' ἣν θέσιν εἶχε ψηφισθῇ μία ἐπιχορήγησις. Ἀλλ' ἡ ζητηθεῖσα θέσις δὲν τῇ ἐδόθη, ὁ δὲ γραμματεὺς τοῦ Πανεπιστημίου Holst ἔγραψεν ἐν τῇ περιθώρῳ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἰψεν διὰ πολυβδίδος τὰ εξῆς : «Ὁ Ἰψεν δὲν εἶναι πτυχιούχος (τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ὁ Ἰψεν ἔλαβε τὸ πτυχίον του βραδύτερον) ἐκ περισσοῦ δὲ ἔχει βαθμοὺς ἀνεπαρκεῖς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ εἰς τὴν Ἀριθμητικὴν.»

Ἡ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίς «Monde Hellénique» διωργάνωσεν ἑβδομαδιαίας, κατὰ Δευτέραν, διαλέξεις, αἵτινες γίνονται ἐπὶ εἰσόδῳ μιᾶς δραχμῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ

τοῦ Ὡδείου Ἀθηνῶν. Ἐκ τῶν διαλέξεων αἱ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσαι εἶνε τῶν κ.κ. Δημητράκου περὶ τῶν ἀπροσέκτων τοῦ Συβαριτισμοῦ, Σωτηριάδου περὶ Ἑρωτοκρίτου, Λάσκαρη περὶ τῶν πρώτων ἐτῶν τοῦ νεοελληνικοῦ θεάτρου, Κουρτίδου περὶ τῶν ἡρωϊδῶν τοῦ Σαίκαππερ, Θεοδοροπούλου περὶ τῆς Ἑλλ. ψυχῆς ἐν τοῖς δημοτικοῖς ᾠμασι, Κακλαμάνου περὶ Θεοτοκοπούλου, Χρηστομάνου περὶ τῆς φιλολογικῆς ἐν Ἑλλάδι ζωῆς καὶ τοῦ κ. H. Gregoire περὶ τοῦ Βυζαντιανοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ. Αἱ διαλέξεις ἤρξαντο τῇ 22ᾳ Δεκεμβρίου καὶ θὰ διαρκέσωσιν ἐπὶ τὴν 1ῃαν.

Ἐπίσης ἐν τῇ φιλολογικῇ συλλογῇ «Παρθενώ» ἐκτὸς τῶν ἐπιστημονικῶν διαλέξεων, καθιεροῦνται ἐφέτος φιλολογικαὶ προσεπερίδες, εἰς ἃς θὰ μετέσχωσιν οἱ γνωστότεροι παρ' ἡμῖν λόγιοι.

Ἡ ἐν Μονάχῳ συμπληροῦσα τὰς καλλιτεχνικὰς σπουδὰς τῆς δεσποινίς Σοφίᾳ Λασκαρίδου ἀφοῦ ἐμαθήτευσεν παρὰ τῇ ἐξόχῳ τοπιογράφῳ κ. von Hayek, ἤδη ἐργάζεται παρὰ τῇ διασημῇ προσωπογράφῳ W. Thor.

Ἀπεβίωσεν ἐν Παριείοις ὁ διάσημος μουσικὸς Παῦλος Ταφανέλ, μοναδικὸς πλαγιαυλητὴς εἰς τὸν κόσμον διὰ τὴν ποιότητα κυρίως τοῦ ἤχου καὶ τῆς ἐκφράσεως. Ὁ Ταφανέλ ἦτο παγκόσμιος ἐξοχότης μουσικῇ, ἰδίως διὰ τὴν τελειότητα τῶν πνευστῶν ὀργάνων καὶ τὴν μεταδοτικότητα τῆς διδασκαλίας του. Ἦτο καθηγητὴς εἰς τὸ Ὡδεῖον τῶν Παριείων καὶ ἀπὸ τοῦ 1866 ἀνήκεν εἰς τὴν ὀρχήστραν τοῦ Μελοδράματος τῆς Ἑταιρίας τῶν Συναυλιῶν, τῆς ὁποίας ἐγένετο κατόπιν καθηγητὴς.

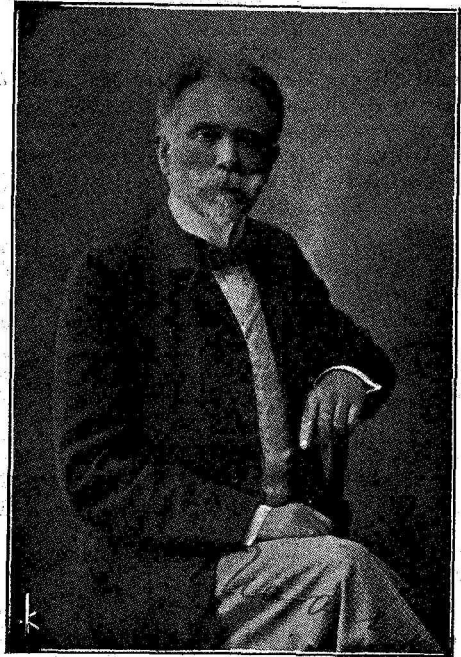
Συνέστη ἐν Ἀθήναις Ἑταιρεία μὲ κεφάλαιον 300,000 δρ. πρὸς ἔκδοσιν ἐπιστημονικῶν, φιλολογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν συγγραμμάτων. Οἱ ἰδρυταὶ τῆς Ἑταιρίας ταύτης εἶνε περὶ τοὺς 20, μετὰ τῶν ὁποίων οἱ κ. κ. Στρέϊτ, Λάμπρος καὶ Ἀποστολίδης καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, Καμπούρογλου ἔφορος τῆς Βιβλιοθήκης, Ἡλιόπουλος καὶ Νικολαΐδης τραπέζιται, Νεγρεπόντης, Α. Ζαΐμης καὶ Μπέν, οἵτινες καὶ ἀποτελοῦν τὸ συμβούλιον τῆς νέας Ἑταιρίας.

Ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Τρέβες τοῦ Μιλάνου ἀνέλαβε τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀνεκδότων ἔργων τοῦ Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτση. Μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν δύο τόμοι ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς φέρει τὸν τίτλον «Νέαι εἰκόνες», ὁ δευτέρος «Νέα διηγήματα καὶ σχεδιάσματα», προσεχῶς δὲ θέλει ἐκδοθῇ καὶ ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος, ὅστις θὰ φέρῃ τὸν τίτλον «Τελευταῖαι σελίδες».

Ὁ κ. Μποκατσιάμης ἤνοιξεν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ τὴν ἐτησίαν καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν τῶν ἔργων του. Ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης ἐξέθηκε τὴν νέαν ἐργασίαν του, ἀποτελουμένην καὶ πάλιν κυρίως ἀπὸ ἐμπνεύσεως τῆς Κερκύρας. Τὴν Ἐκθεσιν ἐπισκέψθησαν ἡ περιγρηκίσινα Ἀλίκη καὶ ὁ πρίγκηψ Χριστόφορος.

Ἡ σύγκλητος τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου ἐξέφρασεν εὐχὴν ὑπὲρ ἰδρύσεως ἐν τῇ φιλολογικῇ σχολῇ ἑδρας τῆς Νεωτέρας φιλολογίας, δι' ἧς θὰ ἐπισκοπῇται ἡ παγκόσμιος φιλολογία καὶ εὐρύτερον ἡ μεσαιωνικὴ καὶ νεωτέρα Ἑλληνικὴ φιλολογία.

ὑπὸ τῆς «Ἀτλαντίδος» τῆς Ν. Ὑόρκης ἐξεδόθη νέον ἔργον τοῦ κ. Σπ. Παγανέλη, ἐπιγραφόμενον «Ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως εἰς τὴν Ἀλίν», ἀντάξιον τῆς κομψότητος καὶ τῆς ἀβρότητας τοῦ συμπαθεστάτου συγγραφέως. Εἰς τὰς κομψὰς καὶ καλλιτεχνικὰς σελίδας του ἐκτυλίσσεται ὁ ἀγνότερος καὶ περιπαθέστερος ὕμνος τῆς ἑλληνικῆς δόξης καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ κάλλους. Ἀπὸ τοῦ

Σπ. Παγανέλης

οσπτοῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλεως ὁρμηθεὶς ὁ ἐμπνευσμένος τοῦ πεζοῦ λόγου Βάρδος, ἔφερε τὰ ἐλαφρά του βήματα ἐπὶ ἄλλον ἱεροῦ ἐδάφους : τῆς Ὀλυμπίας, ἐν ἣ ἀνὰ πᾶν βῆμα συναντᾷ ὁ ἐπισκέπτης καὶ μίαν ἀθάνατον ἀνάμνησιν. Εἰς τὸ α'. μέρος ὁ ποιητικὸς συγγραφεὺς ἐξάγει τὰς ἀκτὺς τῆς Πελοποννήσου, ἃς παραπλέει διὰ τὰ μεταβῆ εἰς τὸν τύπον τοῦ προσκυνήματος. Εἰς τὸ β'. μέρος περιγράφει θαυμασιῶς τὰς ἐκ τῆς Ὀλυμπίας ἐντυπώσεις του Νομίζει ὁ ἀναγνώστης δι' ἡρώων ὁ κ. Παγανέλης δὲν κρατεῖ γραφίδα ἀλλὰ βάριτον. Μουσικὴ ἀρμονία ἤχων ἀναδίδεται ἀπὸ κάθε γραμμῇ, ἡ μεγάλη ἀρμονία τοῦ οἰστορηλάτου αἰσθήματος καὶ ἡ ἀρμονία τῆς γλώσσης, ἥν ἀνύγει καὶ μετὰ καλλιτεχνικῆς δεξιότητος μεταχειρίζεται ὑπὲρ πάντα ἄλλον Ἕλληνα συγγραφέα. Ἀκράτητος μέχρι ψυχώσεως πολέμιος τοῦ ψυχροῦ καὶ ἐκφυλιστικοῦ νεωτερισμοῦ καὶ πάσης τῆς γλώσσης καταδολεσθέντος, καὶ εἰς τὸν νέον τόμον του ὁ συγγραφεὺς, ὅπως πάντοτε, ἀναδεικνύεται ὑπέροχος μύστης τῶν Ἑλλ. γραμμάτων. Ἡ διαύγεια τοῦ λυρισμοῦ ἀμυλλᾷται πρὸ τῆς περιγραφῆς τὴν εὐγενεῖαν καὶ τῆς ἐμπνεύσεως τὴν ὀραυτικότητα.

Ὁ Ἐρνέστος Τισσώ δημοσιεύει εἰς τὴν «Παρισηνὴν Ἐπιθεώρησιν» ὥραιότατὴν σκιαγραφίαν τῆς διαπρεποῦς Ἰταλίδος συγγραφέως Ἀννας Ζουγκκάρι, ἡ ὁποία εἶνε γνωστὴ εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Νεέρα.

Τὸ φιλολογικὸν τῆς στάδιον εἶνε ἀρετὰ μακρὸν, καθόσον τὸ πρῶτόν της μυθιστόρημα ἐδημοσιεύθη κατὰ τὸ ἔτος 1876. Ἡ Ἀννα Ζουγκκάρι κατάγεται ἀπὸ ταπεινὴν ἐργατικὴν οἰκογένειαν, εἰς τὸ ὅτι τῆς δὲ ὅταν ἦτο μικρά, τὴν ἐβασάνιζαν ὅλοι καὶ ἰδίως δύο γεροντοκόραι θεῖαι τῆς. Εἶχε μανίαν ν' ἀναγινώσκῃ τὰς ἐπιφυλλίδας τῶν ἐφημερίδων, ἡ μανία τῆς δὲ αὐτὴ τὴν ὥθησεν εἰς τὸ ν' ἀρχίσῃ κατόπιν καὶ γράφῃ.

Κατ' ἀρχὰς συνιεργάζετο εἰς διάφορα περιοδικὰ γράφουσα συνταγὰς μαγειρικῆς καὶ χρονικὰ τῆς μόδας. Ἐπειτα, ἤρχισε νὰ γράφῃ καὶ διηγήματα. Τὸ καλλίτερον ἐξ ὧν τῶν δημοσυγγραμμάτων τῆς πρώτης τῆς φιλολογικῆς περιόδου εἶνε τὸ μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον φέρει τὸν τίτλον «Ἀντίο» καὶ τὸ ὁποῖον ἐπροξένησε μέγα σκάνδαλον, ὅταν τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθη.

«Είπε αδύνατον να φαντασθῆτε—διηγέτο ἡ Ἱταλίς συγγραφεὺς εἰς τὸν Γάλλον κριτικὸν—τὰς δυσσεβείας καὶ τὰς παρεξηγήσεις τῶν ὁποίων αἰτία ὑπῆρξε τὸ βιβλίον αὐτό. Ἐχασα ὅλους τοὺς φίλους μου, διότι ὅλοι μὲ ἐφώρων ὡς γυναῖκα εἰς ἄκρον ἐπιφοβόν. Σημειώσατε δὲ ὅτι τότε μόλις εἶχα νυμφευθῆν».

Κατόπιν ὅμως τὸ «Ἀντίο» ἐξετιμήθη προσηκόντως καὶ ἡ αὐτοσηροτάτη «Ἐφημερίς τῶν συζητήσεων» τὸ ἐδημοσίευσεν ἐν μεταφράσει εἰς τὰς στήλας της.

★

Ἡ Ἑλλ. Καλλιτεχνικὴ Ἑταιρεία προκηρύσσει διαγωνισμόν σχεδιάσματος διαφημιστικῆς εἰκόνας τῆς προσεχοῦς Καλλ. Ἐκθέσεως. Ἀμοιβὴ 600 δραχμ. Ἡ κρίσις γεννῆσεται τὴν 15 Ἰανουαρίου. Ἡ αὐτὴ Ἑταιρεία θὰ βραβεύσῃ διὰ χλιοδράχμουν βραβείου τὸ καλλίτερον τῶν ἐν τῇ ἐφετεινῇ ἐκθέσει ὑποβληθησομένων ἔργων.

★

Κατὰ τὸ πρὸ τίνος γεγόμενον ταξιδιὸν τοῦ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ὁ μέγας δραματικὸς συγγραφεὺς Χάουπμαν συνέλαβε τὴν ὑπόθεσιν ἑνὸς δράματος τὸ ὁποῖον ἐτοιμάζει καὶ τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃ τὸν τίτλον «Τηλέμαχος». Θὰ εἴνε ἑμμετρον, ἡ ὑπόθεσις τοῦ δὲ θὰ ἀνάγεται εἰς τοὺς Ὀμηρικὸν χρόνους.

★

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ζωὴ μου» ἐκδίδονται ἵλιαν προσεχῶς τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ ἀειμνήσιου Δ. Βικέλα, Προέδρου τοῦ Συλλόγου τῶν Ὁφελίμων Βιβλίων. Ἡ ἐκδοσις θὰ γίνῃ δαπάναις τοῦ Συλλόγου καλλιτεχνικῶς τῆτιν, περιλαμβάνει δὲ καὶ πολλὰ ἱστορικὰ ζητήματα ἐνδιαφέροντα.

★

Εἰς τὴν Σουηδίαν ἐωρτάσθη μετὰ μεγίστου ἐνθουσιασμοῦ ἡ πεντήκονταετηρίς τῆς κυρίας Σέλλμας Λαγκερλόφ, τῆς λογιωτέρας γυναικὸς τῆς Σουηδίας καὶ ἵσως τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον κυριῶν. Εἰς τὴν Σουηδίαν λατρεύεται κυριολεκτικῶς ἡ κυρία Λαγκερλόφ καὶ τὰ ἠθικά ἢ πατριωτικά μυθιστορήματά της τὰ ὁποῖα θαυμάζονται διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν ἀβρότητα τοῦ ὅφους, εἰς ὥσει τὸ εὐαγγέλιον τῶν Σουηδῶν.

★

Κατὰ ἐντελῶς πρωτοφανῇ τῷ τρόπῳ ἐώρτασε τὸ ἑορταστικὸν τὸν δὲ διάσημος βιολοντσέλιστῆς Ἀδγουστος Βαν Μπιένε. Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τεσσαρακονταετίας ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ ὁ μέγας οὗτος καλλιτέχνης ἀντὶ νὰ παραθέσῃ γεύματα καὶ συμπόσια, ἐπῆρε τὸ ὄργανόν του καὶ ἀπὸ τῆς πρωίας μέχρι τῆς ἐσπέρας ἔπαιζεν εἰς ἕνα δρόμον τῆς ἀριστοκρατικωτέρας συνοικίας τοῦ Λονδίνου, ὅπως οἱ πλανόδιοι μουσικοί.

Οἱ θανμασταὶ του, καὶ οἱ διαβάται οἱ ὁποῖοι κατεθέλοντο ἀπὸ τὴν λειτοτάτην τέχνην του, ἔρριπτον αἰετὶ εἰς τὸ καπέλλον του τὸ ὁποῖον εἶχε θέσει ἀνεστραμμένον πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Καὶ οὐνελέγη ποσὸν ἀρετῇ γενναῖον τὸ ὁποῖον ἐδόθη εἰς τὸ ταμεῖον εὐποιίας τῆς Μούζικ Χάλ.

★

Λέγεται ὅτι ὁ Βασιλεὺς τοῦ Βελγίου Λεοπόλδος σκέπτεται νὰ ἐκποιήσῃ τὴν περίφημον συλλογὴν τῶν εἰκόνων καὶ ζωγραφικῶν πινάκων μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχει καὶ ἕν ἔργον τοῦ Ροίμπεν, διὰ τὸ ὁποῖον πρὸ πέντε ἐτῶν ὁ Βασιλεὺς ἐπλήρωσε 200,000 φράγκα.

Ἡ ἀξία τῆς ὅλης συλλογῆς ὑπολογίζεται εἰς 40 ἑκατομμύρια φρ.

★

Ὁ βαρὼνος Γκέβαρτ, ὁ γνωστότατος διευθυντὴς τοῦ Ὁδείου τῶν Βρυξελλῶν, ἀπέθανε.

★

Ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενὴς κ. Γλυμερόπουλος ἀνήγγειλεν εἰς τὴν «Ἑταιρίαν τῶν Ἑλλήνων θεατρικῶν συ-

γραφῶν» ὅτι διαθέτει 4,500 δρ. ἵνα χρησιμεύσουν ὡς βραβεῖον εἰς τὸ θεατρικὸν ἔργον (δράμα ἢ κωμῳδίαν) τὸ ὁποῖον ἤθελε κρίνῃ ὡς καλλίτερον — μετὰ προκριματικὸν ἔλεγχον ἐκ μερῶν τῆς ἐταιρείας τῶν συγγραφέων — ὁμῶς ἐπιλέκτων θεατῶν, κατὰ τὴν ἀπὸ σκηπῆς δοκιμαστικὴν παράστασιν του. Σκοπὸς τοῦ βραβείου δὲν εἴνε νὰ ἐπισχύσῃ τὴν παραγωγὴν, ἀλλὰ νὰ καθορίσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὄντως ἐπιτυχεστέρου ἔργου.

★

Εὐφύμως ἀναφέρεται τὸ μουσικὸν ἄλαντον τοῦ ἐν Μιλάνῳ σπουδάζοντος ὀξυφώνου κ. Δ. Γώγου ἐκ Καλλιπόλεως, μαθητοῦ προσφιλοῦς τοῦ κ. Σαμάρα, Ψάλλει μὲ πολλὴν τέχνην, ἐσχάτως δὲ ἀνῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου Βέρδη παίξας εἰς τὸν «Φάουστ» καὶ «Ριγολέττον». Προσεχῶς ἀφικνεῖται εἰς Ἀθήνας.

★

Ὁ εὐρωπαϊκῆς φήμης ἐκδοτικός ἐν Αἰδελβέργῃ οἶκος Βίντερ ἐδήλωσεν ὅτι ἀναλαμβάνει δι' ἰδίων ἐξόδων τὴν ἐκδοσιν τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλλ. γλώσσης.

★

Ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ πλησίον τῆς Γρενόβλης ὁ ζωγράφος Ἐρνέστος Hébert, ἐν ἡλικίᾳ 92 ἐτῶν, ἐκ πνευμονίας, ὅφ' ἧς προσεβλήθη ἐργαζόμενος ἐν τῷ ὑπαίθρῳ εἰς σχεδιογραφήματα. Ὁ Hébert παρὰ τὴν προβεβηκυῖαν ἡλικίαν του, ἐργάζετο μετὰ νεανικοῦ ζήλου. Εἰς τὸ ἐφετεινὸν Salon τῶν Παρισίων εἶχεν ἐκθέσῃ δύο προσωπογραφίας, πολὺ ἐκτιμηθείσας.

★

Ὁ κ. Θ. Θωμόπουλος ἐτοιμάζει ἕνα πολὺ δυνατὸν ἔργον, «Τὸ Ἀρχαῖον Πνεῦμα». Ὁ πίναξ παριστᾷ εἰς τὸ βάθος τὸν Παρθενῶνα μέσα δὲ φλογισμένην δύσιν. Πρὸς τὴν ἐξῶ εἰς τὴν γωνίαν φάνεται ἕνα μαῦρο κορμὶ γυμνὸν οὗ πένθημην σκέπιν. Βαθεῖα νύξ βασιλεύει εἰς ὅλον τὸν πίνακα.

★

Συνέστη «Λαογραφικὴ Ἑταιρεία» πρὸς ἐπιστημονικὴν μελέτην τῶν σημερινῶν βίον καὶ τῶν ποικίλων λογοτεχνικῶν αὐτοῦ ἐκδηλώσεων. Σκοπὸς τῆς Ἑταιρείας εἶνε ἡ συντήρησις τῶν πατρίων καὶ ἡ ἀποβολὴ τῶν ξενικῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων, ἅνα ἐσφαλμένως θεωροῦνται ὡς Ἑλληνικά. Ἡ πρωτοβουλία τῆς ἰδρύσεως ὀφείλεται εἰς τοὺς κ.κ. Καμπούρογλον, Πολίτην, Βλαχογιάννην καὶ ἄλλους.

★

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ φιλάρχαιος Ἀλέξανδρος Καράλης, δημοσιεύσας πρωτοτύπους ἐργασίας καὶ μεταφράσεις. Μετέφρασε τὴν «Ἑλλ. Μυθολογίαν» τοῦ Δεσάρ, τὰς «Ἀνασκαφὰς ἐν Ἑλλάδι» τοῦ Δήλ, τὴν «Ἀγωγὴν τῶν Ἀθηναίων» τοῦ Ζιράρ, τὴν βιοτεχνίαν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι τοῦ Giraud, τὴν ἱστορίαν τῶν γραπτῶν ἀγγείων καὶ δακτυλιοῦθων τοῦ Westropp κ.λ.π. ἀφῆκε δὲ ἐτοιμοὺς πρὸς ἐκδοσιν τοῦ Lechat τὸν Φειδῶν καὶ τὴν πλαστικὴν τοῦ Ε'. αἰῶνος, τοῦ Cham pfeurie τῆς ἀρχαίας σκαπτικῆς εἰκόνας, καὶ τοὺς Ἀγῶνας καὶ ἐορτὰς τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων τοῦ Daremberg καὶ Saglio. Πρωτοτύπως ἔγραψε περὶ Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, περὶ ἀρχαίων Βιβλιοθηκῶν, περὶ Πομπηίας, περὶ ἀρχαίων γεωγράφων, περὶ Χίου καὶ Χίων, καὶ ἐργάζετο εἰς μελέτην περὶ τῶν περιηγητῶν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ Κυριακοῦ τοῦ ἐξ Ἀγκῶνος μέχρι τέλους τῆς Ἐπαναστάσεως.

